

III. NAUCZANIE BISKUPÓW O LITURGII

1. Orędzie z Mariazell

„Pokażcie Chrystusa ludziom w Europie”

Tekst „Orędzia z Mariazell”, które zostało podpisane i odczytane przez przewodniczących Konferencji Episkopatów ośmiu krajów uczestniczących w Pielgrzymce Narodów do Mariazell na zakończenie Środkowoeuropejskiego Dnia Katolików w dniu 22 maja 2004 r.

Wprowadzenie

My, biskupi, prosimy wszystkich chrześcijan powierzonych naszej pasterskiej służbie: Nie ukrywajcie waszej wiary! Nie zatrzymujcie się na skraju drogi prowadzącej do wspólnej przyszłości! Idźcie, myślcie, mówcie i pracujcie wspólnie, szukajcie współpracy ze wszystkimi ludźmi dobrej woli! Każdy z was może dodać do tego coś drogiego. Co my, jako chrześcijanie w Europie, powinniśmy czynić dziś i jutro?

My, biskupi, jako odpowiedź na te pytania sformułowaliśmy siedem prośb, które wam, drodzy bracia i siostry, pragniemy powierzyć na wspólną drogę w przyszłość.

1. Pokazać ludziom Chrystusa

„Będziecie moimi świadkami” powiedział Jezus do swoich uczniów. To mówi On także i do nas. Wiele ludzi w Europie zna Chrystusa tylko powierzchownie albo nie zna Go wcale. Jesteśmy powołani do tego, aby im Go pokazać. Spotykamy Go, kiedy głęboko zanurzymy się w Pismo Święte, modlitwę i liturgię. Do tego potrzebujemy konsekwentnego ćwiczenia. Często w ostatnich latach jest to niestety zaniedbane. Jeśli rzeczywiście znaleźliśmy Chrystusa, wtedy On nas przynagla, abyśmy radość z tego dzielili z możliwie wieloma innymi ludźmi. Bądźmy chrześcijanami nastawionymi misyjnie. Prośmy o moc Ducha Świętego, abyśmy to wykonali.

2. Uczyc się modlić i uczyć modlitwy

Europa tylko wtedy będzie błogosławiona, jeśli będzie w niej wielu ludzi modlących się wspólnie i pojedynczo. W ten sposób przez uwielbienie, dziękczynienie i prośbę dadzą oni odpowiedź na Boże słowo, które ciągle na nowo kieruje On do nas przez dzieło stworzenia i odkupienia. Nasze parafie i wspólnoty winny stać się jeszcze bardziej szkołami modlitwy. Świętość i piękno, jako udział w blasku chwały Bożej, winny znowu odbijać się w liturgii. Prośmy o moc Ducha Świętego, abyśmy to wykonali.

3. Pomnażać i pogłębiać wiedzę religijną

„Bądźcie zawsze gotowi do obrony wobec każdego, kto domaga się od was uzasadnienia tej nadziei, która w was jest” czytamy w Pierwszym Liście św. Piotra (3,15). To jest słowo na dziś. W społeczeństwie, które się stale dokształca, jest to konieczne, by chrześcijanie dobrze znali całą wspaniałość prawd wiary. Tylko wtedy

będą poważnie traktowani i ostoją się w spotkaniach z innymi religiami czy modelami życia. *Katechizm Kościoła katolickiego* to ważna pomoc w pogłębianiu wiedzy religijnej. Prośmy o moc Ducha Świętego, abyśmy to wykonali.

4. Stawiać znaki

Ludzie w naszych krajach codziennie spotykają się z potokiem słów i obrazów. Tylko niektóre z nich mówią o Bogu i Kościele. Jako chrześcijanie możemy temu przeciwstawić pozytywne znaki, o ile nie ukryjemy krzyża w naszych mieszkaniach i miejscach pracy, naszej modlitwy czy rozmowy na tematy religijne. Znak krzyża, a także inne symbole i obrzędy, mają swoje miejsce zarówno w otoczeniu prywatnym jak i społecznym. Jako chrześcijanie przyczyniamy się bardzo do pomyślności społecznej w naszych krajach. Chrześcijaństwo jako całość jest potęgą o zasięgu światowym w dziełach miłosierdzia i zasługuje na uznanie, jak również na wdzięczność społeczeństwa. Prośmy o moc Ducha Świętego, abyśmy to wykonali.

5. Zachować tradycję niedzieli

Niedziela – w miarę możliwości – wolna od pracy jako dzień większego odpoczynku jest wyższym dobrem, z którego rezygnacja wyrządziłaby społeczeństwu wielkie szkody. Dla nas, chrześcijan, jest to dzień święty. Jest to dzień świętowania przed Bogiem i z Bogiem, dzień wdzięczności za dzieło stworzenia i odkupienia oraz dzień rodziny. Pragniemy szukać i przyczyniać się do porozumienia przeciw ponizaniu wartości niedzieli. Prośmy o moc Ducha Świętego, abyśmy to wykonali.

6. Strzec i rozwijać życie

Zdecydowani chrześcijanie są przyjaciółmi życia we wszystkich jego wymiarach: przyjaciółmi życia narodzonego i jeszcze nienarodzonego, zdrowego i niepełnosprawnego, ziemskiego i wiecznego. To życie jest dziś zagrożone szczególnie na jego początku i na końcu. Dlatego pragniemy używać mocy naszego rozumu, serca i rąk, aby strzec i rozwijać człowieka oraz jego środowisko. Szczególną troską chcemy objąć małżeństwa i rodziny. One są niezastąpionymi komórkami społeczeństwa i Kościoła. Mała liczba dzieci w naszych krajach jest jednym z największych problemów Europy. Opowiadamy się niezmiennie za ideałem trwałości małżeństwa i rodziny, niesiemy pomoc tym, których stałe związki zostały rozerwane. Prośmy o moc Ducha Świętego, abyśmy to wykonali.

7. Solidarność w Europie i na świecie

W kończącym się roku obchodów Środkowoeuropejskiego Dnia Katolików wierni naszych ośmiu krajów uczynili wiele razem i dla siebie nawzajem. Przez to umocniłyśmy solidarność społeczną w naszych krajach. Ta współpraca nie może znowu osłabnąć po „Pielgrzymce narodów”. My, biskupi, prosimy wszystkich powierzonych nam chrześcijan: Idźmy dalej tą rozpoczętą drogą w środku naszego kontynentu, wśród ekumenicznego chrześcijaństwa, wśród całej ludzkości. Pielgrzymka narodów była i pozostanie ważnym odcinkiem tej drogi. Niech nam towarzyszy wspomnienie cudownego obrazu z Mariazell. Prośmy o moc Ducha Świętego, abyśmy to wykonali.

Tłum. ks. J. Paliński